

[Finansministeren]

ge, at når der kun er og kun har været plads til meget begrænsede lønstigninger, må det være rigtigt først og fremmest at tilgodese de laveste og de lavere lønninger.

Det er ikke korrekt, når hr. Palle Simonson hævder, at regeringen har øget omkostningerne for virksomhederne. Regeringen har udvidet eksporterhvervenes adgang til at optage lavt forrentede lån. Forslag om andre eksportfremmende foranstaltninger indgik i regeringens ændringsforslag til finanslovsforslaget, som allerede har vundet tilslutning her i tinget, og disse foranstaltninger vil blive sat i værk så snart som muligt i det nye år. I samme retning trækker også den nuværende ordning om skattefradrag for investeringer i maskiner, inventar og andre driftsmidler, som af regeringen er blevet foreslået forlænget til også at gælde i indkomstårene 1979 og 1980.

Fra mange sider har der været fremsat ønsker om en generel rentenedsættelse, som vil være af stor betydning for virksomhedernes omkostningsniveau. Så længe der stadig er et betydeligt underskud på betalingsbalancen, er der dog ret snævre grænser for manøvrermulighederne i rentepolitikken, ikke mindst efter at rentesatserne især siden i sommer er steget kraftigt på de internationale kapitalmarkeder. Et forholdsvis højt renteniveau her i landet er som bekendt nødvendigt for at sikre en tilstrækkelig kapitalimport til finansiering af vores løbende underskud og til refinansiering af den gæld, som er oparbejdet. Men i takt med reduktionen af underskuddet på betalingsbalancen vil der kunne påregnes et begyndende fald i renten, og jeg deler helt de anførte betragtninger om ønskeligheden af en sådan begrænsning af renteomkostningerne.

Jeg vil understrege, at der ikke efter min vurdering er fremført noget realistisk alternativ til regeringens økonomiske politik. Det er da også karakteristisk, at det ved debatten og afstemningen om ændringsforslagene i går viste sig, at et betydeligt flertal i folketinget slutter op om regeringens finanspolitik. Alle partier er naturligvis kommet med ændringsforslag, der markerer deres politiske holdning, men det er alene et fåtal af partier, som direkte er mødt op med sådan større doser patentmedicin, som de påstår vil frelse landet, og det er de samme partier på fløjene i dansk politik, som hvert år gentager spøgen.

Det er ikke realistisk politik at foreslå udmeldelse af EF og NATO og annullering af en stribe internationale aftaler som grundlag for en generel overbudspolitik med udgifts-eksplosion på de offentlige budgetter, sådan som partier til venstre i salen ofte gør sig til talsmand for.

Regeringen og et stort flertal her i folketinget vedkender sig de udgifter, som er nødvendige i forbindelse med forsvarspolitikken, og vedkender sig de internationale aftaler. Et stort flertal her i tinget har ligeledes erkendt, at grundlaget for fortsat øget velfærd her i landet er danske varers konkurrenceevne på frie markeder. Indførelse af beskyttelsesforanstaltninger i udenrigshandelen er ikke vejen til velfærd her i landet.

Fremskridtspartiet på den anden fløj har efterhånden ordineret sin mirakelkur en hel del gange, men til alt held for patienten har denne hver gang nægtet at indtage medicinen. Jeg har mange gange og senest i forgårs givet eksempler på fremskridtspartiets reaktionære politik, og jeg skal derfor ikke belaste tingets tålmodighed ved at komme nærmere ind på dette forhold ved denne lejlighed, men blot konstatere, at fremskridtspartiet med forslaget om lønnedskæringer på 5 pct. og store nedskæringer på de offentlige budgetter som kompensation for skattesænkninger igen har produceret et forslag, som ville ramme adskillige socialt dårligt stillede familier hårdt, og som ville betyde, at mange borgers vilkår ville blive forringet væsentligt, hvis det blev gennemført.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s påstand om, at ingen vil blive dårligere stillet i fremskridtssamfundet, er nøjagtig lige så absurd som hans påstand om, at partiets politik vil føre til en sænkning af omkostningsniveauet med 12-14 pct. og en afskaffelse af arbejdsløsheden i løbet af ingen tid. Tværtimod ved vi, at resultatet af fremskridtspartiets politik bliver en drastisk forøgelse af arbejdsløsheden og et fuldstændigt kaos i det danske samfund.

Jeg skal slutte med at takke finansudvalget for det meget store arbejde, det har udført siden fremsættelsen af finanslovsforslaget i august, og herunder ikke mindst rette en tak til finansudvalgets tidligere og nuværende formand, som har deres væsentlige andel af æren herfor.